

РЕШЕНИЕ

№ 435

гр. Варна, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елена Ив. Стоилова

при участието на секретаря Димитричка Ст. Илиева
като разгледа докладваното от Елена Ив. Стоилова Гражданско дело № 20233110104945 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от П. А. Ж., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление:***

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл.439, ал.1 от ГПК с искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че П. А. Ж. НЕ ДЪЛЖИ на „А***“ ЕООД, ЕИК *** сума в общ размер на 2664.07 лв., по изпълнителен лист, издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № *** г., представляваща, от които главница в размер на 1176,86 лв., законна лихва върху главницата в размер на 1176,50 лв. за периода от 10.02.2011г. до 02.12.2020г., сумата от 185.71 лв., представляваща договорна лихва за периода 01.03.2010 г. - 24.01.2011 г., дължими по договор № *** г.; както и сумата от 125 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение, предмет на принудително изпълнение по изп.дело *** на ЧСИ ***, с район на действие ВОС, прекратено поради настъпила перемпция на 04.11.2020г. поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение.

Ищецът твърди, че срещу него по ч.гр.д. № 2044/2011 г. по описа на ВРС,

на основание чл. 410 от ГПК е издадена Заповед № *** за изпълнение на парично задължение от 11.02.2011 г. Въз основа на сочената Заповед е издаден Изпълнителен лист на 12.03.2013 г., при което вискателя „***“ ЕАД, по който е образувано срещу ищцата изпълнително дело № *** при ЧСИ *** с рег. № ***, с район на действие ВОС.

На 05.06.2015 г. *** ЕООД ЕИК ***, е конституирано по соченото изпълнително дело като вискател, по силата на сключен между „***“ ЕАД и АПС ***ЕООД, договор за цесия. Поради „перемция“ настъпила по силата на закона на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, ЧСИ *** прекратява изпълнителното производство на 04.11.2020г., което не е обжалвано от страните и влиза в сила към 30.11.2020 г.

Твърди, че в настоящия случай намира приложение разпоредбата на чл. 110 ЗЗД, във вр. с чл. 439, ГПК, тъй като за вземането по изпълнително дело № *** по описа на ЧСИ *** с рег. № *** с район на действие ВОС, са изминали повече от 5 години, през които вискателя е бездействал и давността не е прекъсвана за този период от 11.02.2011 г. до 4.11.2020 г., когато на ищцата е съобщено за прекратяване на производството.

Иска се на основание чл.439 ГПК да се приеме за установено между страните, че П. А. Ж. НЕ ДЪЛЖИ на „***“ ЕООД, ЕИК *** сума в общ размер на 2664.07 лв., съгласно представен изпълнителен лист, издаден въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение № *** г., представляваща, общия сбор от главница в размер на 1176,86 лв., законна лихва върху главницата в размер на 1176,50 лв. начислена за периода от депозиране на заявлението по чл. 410, ГПК в съда - 10.02.2011 г. до 02.12.2020г. - датата на влизане на Постановление от 04.11.2020 г. на ЧСИ *** за прекратяване на изп.производство, в сила, сумата от 185.71 лв., представляваща договорна лихва за периода 01.03.2010 г. - 24.01.2011 г., дължими по договор № *** г.;, както и сумата от 125.00 лв., представляваща съдебно-деловодни разноси, в т.ч. и юрисконсултско възнаграждение, поради погасяване по давност на правото на принудително изпълнение.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран отговор от процесуалния представител на ответника.

В него се излага, че признава иска. Твърди, че не е дал повод за завеждане на иска, не е предприел действия за образуване на ново

изпълнително дело вече три години след прекратяване на предходното изпълнително дело. Моли за възлагане на разносните по делото в тежест на ищеца. Прави възражение за прекомерност по отношение на заплатеното адвокатско възнаграждение от страна на ищцата.

В открито съдебно заседание ищцата чрез процесуалния си представител пледира за уважаване на предявените искове и постановяване на решение при признание на иска като моли за присъждане на разноски.

Ответникът не изпраща представител, в писмена молба моли делото да се гледа в тяхно отсъствие.

Съдът приема за установено следното:

Съдът намира, че в настоящия случай са налице предпоставките за произнасяне с решение по чл. 237, ал.1 от ГПК.

Ответникът, е направил изрично изявление за признание на предявените искове. Спазени са и изискванията на чл. 237 ал. 3 от ГПК, тъй като признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави, а от друга страна е такова, с което страната може да се разпорежда.

Съдът е съобщил на страните за приетия от него ред за разглеждане на делото и правната квалификация на предявените искове, като те не са възразили.

С оглед направеното признание на иска и събраните по делото писмени доказателства - уведомление за прекратяване на изпълнително производство по изп.д.№ ***, изх.№ *** г., заповед № 1568 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ *** г. по описа на ВРС, 26 състав, изпълнителен лист от 12.03.2013 г. по ЧГД № *** г. по описа на ВРС, *** състав, постановление за прекратяване на изпълнително производство по изп.д.№ *** от 02.12.2020 г., уведомление № ***, по изп.д.№ *** с изх.№ ***г., молба от *** от 05.06.2015 г. с приложено споразумение от 23.02.2015 г., споразумение за покупко-продажба и прехвърляне на вземания от 23.02.2015 г., изп.дело № *** г. - в оригинал по описа на ЧСИ *** съдът намира, че предявените искове следва да бъдат уважени.

По изложените съображения, съдът постановява настоящото решение при признание на иска, като на основание чл. 237, ал. 2 от ГПК няма да излага мотиви относно признатите права.

Направено е искане за присъждане на разноси от ищеца. Съгласно чл. 78, ал. 2 от ГПК ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. В конкретния случай безспорно е налице признание на иска, но липсва втората предпоставка за приложението на чл. 78, ал.2 от ГПК, а именно ответникът да не е дал повод за завеждане на иска. В конкретния случай видно от представените разпечатки от съобщения се установява, че ответника продължава да претендира от ищцата заплащане на процесните суми. Поради това съдът намира, че ответникът е дал повод за завеждане на иска. С оглед на това чл. 78, ал. 2 от ГПК е неприложим и ответникът дължи заплащане на разноските на ищеца, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК. Според доказателствата за сторени разноси от ищеца те са следните: 130,15 лева – държавна такса по исковото производство, 600 лева – адвокатско възнаграждение, държавна такса за частна жалба – 15 лева. Адв.С. претендира заплащане на възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА по ч.гр.д.1196/2023г. на ВОС и такова се дължи на основание чл.78, ал.1 от ГПК в размер на 400 лева според минималния размер, определен в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поради това на ищецът следва да се присъдят разноси в размер на 754,15 лева. На адв.С. следва да се присъдят 400 лева възнаграждение за оказана безплатна правна защита.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. чл. 9, ал. 1, чл. 10а, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от ЗПК съществуването на вземането на „***” АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.*** срещу И. Н.Б. с ЕГН ***** с настоящ адрес в гр. ***, за следните суми: сумата от 627,82 евро, представляваща непогасена главница по договор за револвиращ кредит № *** от 19.02.2015 г., сключен между длъжника и „***“ АД, чийто универсален правоприменик е ищецът „***” АД, сумата от 214,34 евро, представляваща договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 15.10.2019 г. до 20.09.2021 г., вкл., както и сумата от 7,32 евро, представляваща начислени заемни такси по т. 15 от договора за теглене на пари в брой на АТМ (банкомат), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 11.05.2022 г., до

окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. 5902/2022 г. по описа на Районен съд – Варна.

ОСЪЖДА И. Н. Б. с ЕГН ***** с настоящ адрес в гр. *** да заплати на „***” АД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление гр.*** сумата от 116,77 лева, представляваща направени разноси в настоящото производство, **на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Варненски окръжен съд.

Препис от постановеното решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____